

- מאורזן:**
- (1) לא הגיע בזמן, כי בדרכו נכנס לפרס (3).
  - (2) ההערכה היא: העולם צנוע! (5,4).
  - (3) עונה בכאב (4).
  - (4) יגיל בגיל (4).
  - (5) טעה במושג (3).
  - (6) זו שתמיס לב רואיה, היא (14).
  - (7) זו שנה טובה לפני קבע הסטאנט מן (4,4).
  - (8) תפילה בדרך (4).
  - (9) כשייגמר הצבע, יהיו מכות? (4).
  - (10) קרלו לוטש עיניים בשח"קנית אחרת (5,3).
  - (11) נתנה עינה בנוכרים, אבל זה בסדרו (5).
  - (12) חזרו עם אבנים טובות (3).
  - (13) הטיל בראש המיצער (4).
  - (14) שדולה של איש אפריקאני (4).
  - (15) קופנהגן בכל המובנים (4,3).
  - (16) אם המיפעל יפנה לו עורף, יאחז בנשק (3).
  - (17) ישה רצה כינור (3).
  - (18) רואה את עתידו בתנועה (4).
  - (19) בהופעת הרוגמניות נתברר שמשלמים יותר בשביל פרגיות (6,2).
  - (20) מיטות תינוקות (6).
  - (21) עורך במישטרה ובסוהר (4).
  - (22) חיפש אבן בחושן (5).
  - (23) בחכמה או בטיפשות? (3,4).
  - (24) כן-אדם מתייף בעליה (2).
  - (25) במחזה שלו, מה יש משלף? — כך גרונמן (5,4).
  - (26) סיפור מזור על כוח עליון (4,4).
  - (27) מצא אישה במיטה (3,3).
  - (28) הלוי בתמורת, בכלי כמובן (5).
  - (29) מלחין טוב וחרוץ (4).
  - (30) מאתים ועשר (2).
  - (31) בניקורה הבהירה המלכה את הנקודות המסוימות (3).
  - (32) באלוהים, איזה מיפרץ? (3).

פתרון תשבצופן 2545

(המשך מעמוד 9)
 אמרו לי: „אנחנו נאלצו לצערנו לתתם על צ'רמפצ'ר“
 הגבתי: „רגע, רגע, עכשיו כבר הצלחתם להמם אותי! אני חושב שאתם עומדים לעשות טעות שתטיל אתם על המישטרה!“
 ענו לי: „אנחנו מצטערים, אין ברירה.“
 רק אז פניתי לעורך-דין. לקחו אותי לתחנת-מסובין. זה קשה להסביר, את הלילה שביליתי שם. לא האמנתי שזה קורה לי.
 בבוקר באו לקחת אותי לבית-המישפט. פיתאום, מבלי להכין את עורר-הרין שלי, מוציאים הרים של „חומר הסו“ ומבקשים הארכת מעצר ל-10 ימים נוספים. אני שומע שמא-שימים אותי במירמה, כשוחד ובזיוף — לא פחות! אחר-כך, אני שומע את השופט מאשר את הארכת המעצר.

אדרבי בא לבית-המעצר

את עליה! אין לי מושג מי העי ליל עליי. בעצם יש לי מושג, כמה הנחות.
 אני לא חושב שישבו ותיאמו נגדי, אבל פעלו כאן כמה אינטרסים פוליטיים וכלכליים, שראש-העיר הנוכחי מפריע להם לפעול כאוות-נפשם.
 בכל אופן, היום אני כבר דוחף לחקירה ולסיום התהליך. אני זקוק לזה: אני חייב להתמודד עם האימרה העממית ש„אין עשן בלי אש“.
 המצב כיום הוא שהחקירה נמשכת, ואני מנסה לחזור ולתפקד כראש-העיר. אני לא רוצה לדעת מי נחקר, על מה ומתי. אני עומד לרשות המישטרה, אבל אני חייב להמשיך ולתפקד.
 אני נתקל, תוך כרי תיפקוד יומימי, בחוקרים. פגשתי היום בעיריה שניים שלושה.

איך הגבתי? אמרתי להם שלום. האמת היא שקשה להחליט כיצד להתנהג במצב כזה. נמנעתי מלגולל את כל הסיפור בטלוויזיה, אף-על-פי שהזמנתי לשם. אני ממעט ככל הדי אפשר בתיקשות, כי אני חושש לי גרות את המישטרה על-ידי יחסי-צינור. אין לי גם עניין ליהפך לקרבן ולקבל כואת תרמית לעולמים.
 אני מעוניין לעשות את עבודתי כי שקט ושהמישטרה תעשה את עבודתה. מובן שחלול עליי הגבלות. למשל: אסור לי לדבר עם הנוגעים בדבר. ביקשתי מעורכי-הדין שלי שיבקשו מהמישטרה שמות. לא קיבלתי עד עצם היום הזה, אף שם אחד של אדם שאסור לי לדבר איתו, מלבד שניים שלושה אנשים, המרכזיים בפרשה.

אני המיקרה הראשון של ראש-עיר שנעצר לחקירה, ואני צריך לרעת להתמודד עם זה. קשה לי לתאר לעצמי איך זה יהיה. אלבין ז'ל? גינדי ז'ל? אני לא גינדי ולא אלבין. לא התעמקתי בפרשיות האלה, מכיוון שאלה מערכות כלכליות, אבל אם מדברים על ריבוי הפרשיות האלה לאחורונה, או אני חושב שהמדינה צריכה לעשות חושבים.
 האם הכוונה היא להרוס את התרמית שלנו? האמון של הציבור? נמנה כאילו הכל מתמוטט — רומא!
 אין ספק שגיבורי הפרשיות האלה עברו מצוקה נפשית נוראה. לכן חלקם נשכרו.
 אני שמח להיווכח שיש מאחוריי מישפחה חזקה. כנראה גם תחושת הצדק והעוול נותנת בי כוח, חיווק. גם אנשי הסניף המקומי של המיפלגה מעורדים אותי. רפי אדרי, יושב-ראש הסיעה בכנסת, הצליח אפילו לקבל אישור מיוחד לפגוש אותי במשך 10 דקות באברכיבני, ולראות שאני בסדר.

קיבלתי טלגרמה מגד יעקובי, חי זוקים מאורי גורדון ונחום פסה. יצחק נבון עורר אותי מאוד, השבוע, בפגישת-עבודה בינינו. צילצלו אלי גם רבים ממיפלגות אחרות: פינחס גולדשטיין, אהרון אברחצירא. אנשים עוצרים אותי ברחוב ואומרים לי: „אנחנו איתך! אנחנו מאמינים בך“.
 אין בי שום טינה, ואינני נוטר. אני רק מקווה שזה יהיה מהר וקצר, ושאתחיל מעמך.

דרייפוס וקפקא

מביאים אותי פיתאום לאבוי כביר. המושג „אברכיבני“! כחבר בעמותה למען הסוהר ביקרתי פעם-פעמים בבתי-סוהר.
 שוב — להוריד את החגורה, השעון.

אזולאי בית-המישפט
 „אנחנו מאמינים בך!“

אשתי עוד היתה בפאריס. לא ידעה מכלום. הבן שלי מתחתן בקרוב. אבל הופתעתי לטובה מאברכיבני של היום. הם הגיעו סוף-סוף לתפיסה, כי עצור הוא עדיין חי-מפשע. רק צריך לנמנע ממנו חופש להסתובב. כנראה, בגלל התקרמים של מעצרים של אנשים ידועים, דלק האור 24 שעות בתא שלי.

בהתחלה הייתי עם מישהו בחדר, בהמשך היינו ארבעה. כולם ידעו מי אני. לא היה מישהו שם שלא ידע שיש ראש-עיר ככלא. אתה שומע שם הכל. שומע עצות, דרך הקירות: „את ההירואין היית צריך להעביר ככה ולא ככה...“
 היה חגיגשבועות. במשך שלושה ימים הייתי מבודד לחלוטין מהעולם החיצון — לא עורך-דין, לא מישפחה — אף אחד לא הורשה לבקר.
 הצלחתי לגמור שישה ספרים שם. איזה ספרים? שני רומאנים של הרמן הסה, עיתונות — כולל העיתונות עליי, שמתמנות שלי מופיעות בעמודים הקידמיים...
 מעניין שהצלחתי להתרכז בקריאה. כל הזמן הזה חשבתי על כך שעברתי שני מישפטים — הארכת מעצר ועירעור על-יך — מבלי שניתן לי להוציא הגה מפי, והרי לא האשימו אותי בבועילת קטיניה!
 הרגשתי שזאת עליה, מעין דרייפוס. דרייפוס כמישפט קפקאי. אני לא חושב שזה קרה מפני שאני לא יודע לשחק את המישחק הפוליטי. מישחק פוליטי הוא גם שרות לציבור. בסדר — מאבק-ריכוז והתייעלות, ולא רק ליכלוד כזה.
 שכרתי את עורכי-הדין דויד ליכאי

איתן עמיחי
הדברת מזיקים
 בע"מ
 מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים.
 רמת-גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272
 טל. 5-6-790114 רש' מס' 21 עסק 481/75
שמירה על בריאותך ורכושך